

РЕШЕНИЕ

№ 4929

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3204** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175 и чл. 176 от АПК.

Образувано е по молба на ищеца, с която се иска съдът да допълни решението си, като присъди законната лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на завеждане на иска. В същата се претендира и съда да допусне поправка на очевидна фактическа грешка по отношение размера на присъденото обезщетение, съобразно заключението на ССЧЕ.

По делото е постъпила молба и от ответника, с която се иска от съда да допусне поправка на очевидна фактическа грешка досежно присъдените в полза на ищеца разноски. Твърди се, че по погрешка съдът е възложил в тежест на ответника разноски, по отношение на които не са изложени мотиви в решението.

В указания от съда срок страните са депозирали отговори, в които възразяват срещу исканото от насрещната страна поправяне и допълване на постановеното решение.

По отношение исканията за допускане поправка на очевидна фактическа грешка:

Съгласно чл. 175, ал. 1 от АПК съдът, освен по искане на страна също и по свой почин може да поправи допуснати в решението писмени грешки, такива в пресмятането или други подобни очевидни неточности. Според правната теория очевидна фактическа

грешка е несъответствието между действителната и изразената в решението воля на съда.

С мотивите на постановеното решение съдът е изложил доводи, че на ищеца се следват разноски в размер на 1021лв., съобразно уважената част от иска. В диспозитива на съдебния акт обаче, наред с посочената по-горе сума, съдът е възложил в тежест на ответника и сумата от 2002 лева за разноски.

При тези обстоятелства, намира, че се касае за несъответствие между действителната воля на съда, отразена в мотивите и тази, намерила израз в диспозитива на съдебния акт. Ето защо, следва да допусне поправка в искания от ответника смисъл.

По отношение на претендираното от ищеца допускане на поправка на очевидна фактическа грешка досежно дължимото обезщетение:

Действително, в съдебно заседание при приемане на заключението на ССЧЕ е допусната и приета корекция на първоначално посочената от ВЛ сума. Съдът е пропуснал да съобрази това при постановяване на съдебния акт. В случая, обаче не се касае за несъответствие между мотивите и диспозитива на постановното решение. Ето защо, този пропуск на съда може и следва да бъде отстранен по пътя на инстанционния контрол, но не и по реда на чл.175 от АПК. Поради това, молбата на ищеца в тази и част следва да бъде оставена без уважение.

По искането за допълване на решението в частта относно присъждане на дължимото обезщетение, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата:

В хода на устните състезания ищецът изрично е заявил искане за присъждане на исковата сума, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба, до окончателното изплащане .

Съдът е изложил мотиви в насока уважаване на искането, но е пропуснал да стори това в диспозитива на съдебното решение.

За пълнота следва да бъде добавено, че присъденото обезщетение, макар да е определено в размер, равен на лихвата за забава върху максималния гарантиран размер на депозита за определен период от време, не представлява вземане за лихва за забава , а обезщетение за вреди по чл.1 от ЗОДОВ. Предвид горното, претенцията за начисляване на законна лихва върху сумата на присъденото обезщетение, е основателна. Касае се за акцесорна претенция за законна лихва върху размера на присъденото обезщетение за имуществени вреди, а не за анатоцизъм, така както твърди ответникът. Предвид несамостоятелния характер на същата, искане за присъждането и може да бъде направено и устно, до обявяване на делото за решаване, а не както твърди ответникът – с предявяване на исковата молба.

Ето защо, и с оглед своевременно заявената претенция за присъждане на дължимото обезщетение, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на

исквата молба до окончателното изплащане на главницата, съдът намира, че следва да допълни постановеното решение в този смисъл.

Предвид изложеното и на основание чл. 175 и чл.176 от АПК, съдът

РЕШИ:

ДОПУСКА поправка на очевидна фактическа грешка в абзац втори на диспозитива на решение № 2398/12.04.2021г., постановено по адм.дело №3204/2021г.на АССГ, като изразът „както и сторените по делото разноси в размер на 2002 лева“ НЕ СЕ ЧЕТЕ.

ДОПЪЛВА решение № 2398/12.04.2021г., постановено по адм.дело №3204/2021г.на АССГ, като

ОСЪЖДА Българска народна банка да заплати на С. З. С., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] ул.Г. С. Р.“ № 24 законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди от 4 329,16лв. / четири хиляди триста двадесет и девет лева и 16 стотинки, считано от датата на предявяване на исквата молба -19.06.2017г., до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ молбата на С. З. С. за допускане поправка на очевидна фактическа грешка досежно размера на присъденото обезщетение, като неоснователна.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд на Република България.

На основание чл. 175, ал. 2 АПК решението да се отбележи върху поправеното решение, след влизането му в сила.

СЪДИЯ: